

ved Fastsættelsen af Lønningerne har maattet betale derfor. Saa sagde den højtærede Minister, at der var Forskel paa Forholdet med Hensyn til Skatteprocenten i 1909 og Forholdet nu. Selvfølgelig er der nogen Forskel, men dog ikke i den Grad, som den højtærede Minister vilde hævde. Jeg tror ikke, at Forskellen i Skatteprocenten i 1909 og nu er mere end gennemsnitlig $\frac{1}{2}$ pCt. Det blev oplyst fra anden Side i Folketinget, at ved Lønreguleringen blev der beregnet 6 pCt.s Fradrag som Forskellen mellem de 2 pCt.s Skat og den, de vedkommende ellers skulde betale, det svarer til Gennemsnittet af Skatteprocenten i Købstæderne, som den Gang var 8 pCt., og Gennemsnittet er, saa vidt jeg husker, ikke meget derover i Øjeblikket, i alt Fald er den ikke naaet til 9 pCt., den var, saa vidt jeg husker, efter sidste Opgørelse ikke mere end 8 pCt. At Skatteprocenten, som den højtærede Minister vil hævde, har forandret sig saa voldsomt siden 1909, er altsaa ikke rigtigt, idet Forholdet omtrent er nu som den Gang, i alt Fald kan det ikke paa nogen Maade begrunde, at man skulde tage denne Ret fra Militæret.

Jeg skal ikke komme ind paa den højtærede Ministers Sammenligninger af de forskellige Lønninger, idet jeg, som jeg før har hævdet, netop ikke vilde sammenligne disse under dette Forhold. Mit Standpunkt er, at jeg er enig i, at de militære skal betale samme Skat som andre, men at de har en Ret, som er begrundet ved det skete Fradrag i deres Lønninger, og dette Fradrag bør de have tilbage. Jeg synes derfor, at Sammenligningen med de andre Embedsmænd, som ikke har faaet dette Fradrag, halter en Del, og man kan ikke bruge den i denne Forbindelse.

J. Pedersen: Jeg skal ikke komme nærmere ind paa at sammenstille de militære Lønninger med andre Embedslønninger, for det er for mig i dette Tilfælde et Spørgsmaal ved Siden af det, der synes mig det centrale i denne Sag. Det, der er Tale om, er, om disse Lønninger fra 1909, som vi nu har, er fastsatte under den Forudsætning, som alle kendte, at den militære Skat er lavere end andre Embedsmænds Skat, og at Lønningerne derfor kan være lavere. I øvrigt vil jeg overfor den Sammenligning, som den højtærede Forsvarsminister foretog, henlede hans Opmærksomhed paa, at de militære Embedsmænd er noget anderledes stillede

end andre Embedsmænd, idet Kaptajner f. Eks., naar de naar 52 Aar, forsvinder paa et Tidspunkt, da andre Embedsmænd kan have en lang Arbejdstid tilbage og fuld Løn. Det er et Hensyn, som man ikke godt kan se bort fra, naar man vil gøre disse Sammenligninger.

Til min ærede Kollega for 6te Kreds (Vejstrup) vil jeg bemærke, at han ikke var meget snedig, da han ledte efter Snedigheder i Lønningsloven af 1909, thi der forelaa aldeles ikke noget af den Art. Alt hvad der den Gang forelaa, det forelaa ganske aabent, og det var noget, alle vidste, at de militæres Skattepligt var saa meget ringere. Det var under den Forudsætning, at vi arbejdede, og under den Forudsætning, at vi vedtog Lønningerne. Der var ikke noget at skjule, der var ikke Plads for nogen som helst Snedighed.

Rambusch: Det glædede mig, at den højtærede Forsvarsminister vilde indrømme, at han havde en Forpligtelse til at forsvare sine underordnede overfor uberettigede Angreb, men jeg kan paa ingen Maade indrømme, at han har Ret i at sige, at § 15 i Tjenestereglementet ikke kommer ham ved, slet ikke kan anvendes her, og jeg synes, at han vilde slippe noget for let fra sin Bevisførelse for, at han saaledes kunne ignorere denne Paragraf. Thi det, her foreligger, er i Virkeligheden et uberettiget Angreb, som han ikke alene undlod at forsvare sine underordnede imod, men oven i Købet støttede af bedste Evne.

Det er nu af to ærede Talere tilstrækkeligt godtgjort, at der foreligger en Rettighed for disse militære Embedsmænd, og at der nu gøres Attentat paa denne Rettighed. Det ser saa meget mere grelt ud, naar man sammenligner, hvad der er kommet frem fra anden Side. Den højtærede Minister var stærkt inde paa at sammenligne militære Lønninger med andre Lønninger. Jeg skal ikke følge ham paa denne Vej, det vilde føre for vidt, og det er til Dels besvaret af det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen). Men alle disse Overvejelser med Hensyn til, hvorvidt Lønningerne var smaa eller store, er fuldstændig vejede og prøvede og afgjorte i 1909. Nu staar vi paa det Grundlag, at de militære har den bestemte Ret, og denne bestemte Ret er det, Ministeren hjælper til at ville fratage dem, saa han slipper ikke fra, at han har sit Ansvar ifølge § 15 i Tjenestereglementet, og jeg slaar fremdeles fast, at det er ikke lykkelige